

הכשרת מבשרי המלכות

באותו אחר-צהריים, לאחר שנשא את הדרשה "על המלכות", כינס ישוע את ששת השליחים והחל לתאר בפניהם את תכניותיו בנוגע לביקור בערים באזור הכנרת וסביבותיה. אחיו של ישוע, יעקב ויהודה, נפגעו עד מאוד מכיוון שלא זומנו לפגישה הזו. עד אותה עת, הם החשיבו את עצמם כחלק מן המעגל הפנימי של מקורבי ישוע. אך ישוע תכנן שלא לכלול קרובי משפחה כחברים בסגל הניהול של שליחי הממלכה. העובדה שהוא לא כלל את יעקב ויהודה בקרב המעטים אשר נבחרו, יחד עם ריחוקו הנראה לעין מאמו מאז האירוע בכנא, היוו את תחילתו של שסע אשר הלך ונפער בין ישוע לבין בני משפחתו. וכך היו פני הדברים לכל אורך עבודתו הציבורית – הם כמעט ודחו אותו – וחילוקי הדעות הללו לא יושבו עד תום, אלא לאחר מותו ותחייתו מן המתים. אמו נעה תדירות בין אמונה ותקווה לבין רגשות הולכים וגוברים של אכזבה, השפלה וייאוש. אך ורק רות, הצעירה ביותר מקרב בני המשפחה, שמרה אמונים לאביה-אחיה ברציפות.

עד לתחייתו של ישוע מן המתים, הייתה למשפחתו אך נגיעה קלושה לסעדו. אם אין נביא בעיר, אזי ברי כי הוא לא יובן על-ידי בני משפחתו שלו.

1. הנחיות אחרונות

למחרת, ביום ראשון ה-23 ליוני, שנת 26 לספירה, מסר ישוע את הנחיותיו האחרונות לששת השליחים. הוא הנחה אותם לצאת בזוגות ולבשר את החדשות הטובות על אודות המלכות. הוא אסר עליהם להטביל וייעץ להם שלא להטיף בפומבי. עוד הוא הסביר, כי מאוחר יותר הוא יתיר להם להטיף בפומבי, אך למשך תקופה מסוימת, ובשל סיבות רבות, הוא ביקש שיתנסו במגע אישי עם אחיהם בני האדם. כוונתו של ישוע הייתה כי המסע הראשון שלהם יעסוק בעבודה אישית בלבד. ואף כי השליחים התאכזבו במידה מסוימת למשמע ההכרזה הזו, הם הבינו, לפחות באופן חלקי, את הסיבות שבעטיין בחר ישוע להתחיל להטיף למלכות באופן הזה, והם יצאו בלב שמח ובהתלהבות בטוחה. הוא שלח אותם בזוגות; את יעקב ויוחנן לכורזים, את אנדראס פטרוס לכפר נחום, ואילו פיליפוס ונתנאל יצאו לטריקאה.

לפני ששלח אותם למשך השבועיים הראשונים של שירותם, הודיע להם ישוע כי הוא מבקש כי שנים-עשר שליחים יוסמכו לעבוד עבור המלכות לאחר עזיבתו; והוא הסמיך כל אחד מהם לבחור אדם אחד מקרב המומרים המוקדמים שלו, על-מנת שיצטרף לסגל השליחים המתוכנן. יוחנן נשא את קולו ושאל: "אבל מאסטר, האם ששת האנשים הללו יבואו בקרבנו ויחלקו הכול כשוים בין שווים עמנו, אלו אשר הננו עמך מאז הירדן, ושמאז קיבלנו את דברך ואת ההכשרה למשימתנו הראשונה הזו עבור המלכות?" וישוע ענה לו: "כן, יוחנן, האנשים אשר תבחרו יהפכו להיות כחלק מאתנו, ואתם תלמדו אותם את כל אשר נוגע למלכות, ממש כפי שאני לימדתי אתכם." ולאחר שישוע אמר זאת, הוא עזב אותם.

השישה נפרדו לדרכם, אך לא בטרם דיברו ממושכות ביניהם על הנחיותיו של ישוע, על כך שעל כל אחד מהם לבחור שליח חדש. לבסוף התקבלה עצתו של אנדראס, והם יצאו למלאכתם. בתמציתיות, אלו היו דבריו של אנדראס: "המאסטר צודק; אנחנו מעטים מדי לביצוע המלאכה הזו. נדרשים יותר מורים, והמאסטר הביע את בטחונו הרב בנו בשעה שהפקיד את משימת בחירת ששת השליחים החדשים הללו בידינו." בבוקר הזה, כאשר הם נפרדו אלו מאלו על-מנת לצאת למלאכתם, הכביד על לבם דכאון קל, אם כי מוסתר. הם ידעו כי יתגעגעו אל ישוע, ובנוסף

מסמך 138

לפחדים ולחששות אשר חשו, לא זו הייתה הדרך שבה הם דמיינו את תחילת כינונה של מלכות שמיים.

נקבע כי השישה יעבדו במשך שבועיים, ולאחר מכן ישובו להיפגש בביתו של זבדיה. בינתיים, הלך ישוע לנצרת בכדי לבקר את יוסף ושמעון ואת בני משפחתו האחרים אשר גרו בסביבה. ישוע עשה כל שלאל ידו לעשות, כבן-אנוש, תוך שמירה על נאמנות לעשיית רצון אביו, על-מנת לשמר את אמונה ואת אהבתה של משפחתו. בנושא הזה הוא יצא ידי חובתו ואף יותר מכך.

ובעוד שהשליחים יצאו למשימתם, ישוע חשב רבות על יוחנן, אשר בשעה הזאת נמצא בכלא. ישוע עמד אל מול הפיתוי הגדול, להשתמש בכוחותיו הפוטנציאליים על-מנת לשחררו, אך פעם נוספת הוא החליט "לחכות לרצונו של האב".

2. בחירת השישה

השליחות המיסיונרית הראשונה של השישה הייתה מוצלחת בהחלט. הם כולם גילו את ערכו הרב של המגע הישיר והאישי עם בני האדם. עם שובם אל ישוע הם הבינו הרבה יותר כי אחרי ככלות הכול, הדת אינה אלא חוויה אישית לגמרי. הם החלו לחוש עד כמה פשוטי העם כמהו לשמוע את מילות הנחמה הדתית, ואת מילות העידוד הרוחני. כאשר התקבצו סביב ישוע, כולם ביקשו לדבר בבת אחת, אך אנדראס נטל את ההובלה וקרא להם למסור למאסטר, בזה אחר זה, את דיווחיהם הרשמיים ולהציג את המועמדים להימנות עם ששת השליחים החדשים.

לאחר שכל אחד מהם הציג את המועמד להיות שליח, ביקש ישוע מכל האחרים להצביע על מועמדותו; וכך התקבלו רשמית כל ששת השליחים החדשים על-ידי כל ששת השליחים הוותיקים יותר. או אז ישוע הכריז כי כולם יחדיו יבקרו את כל המועמדים ויקראו להם לשירות.

השליחים החדשים אשר נבחרו היו:

1. מתי לוי, גובה המכס של כפר נחום, אשר משרדו שכן מעט ממזרח לעיר, בסמוך לגבול הבשן. הוא נבחר על-ידי אנדראס.

2. תומאס דידמוס, דייג מטריכאה ולשעבר נגר וסתת אבן מגדר. הוא נבחר על-ידי פיליפוס.

3. יעקב חלפי, דייג וחקלאי מכורים אשר נבחר על-ידי יעקב זבדיה.

4. יהודה חלפי, אחיו התאום של יעקב חלפי, אף הוא דייג, אשר נבחר על-ידי יוחנן זבדיה.

5. שמעון הקנאי נשא בתפקיד רם דרג בארגון הקנאים הלאומני, תפקיד שעליו הוא ויתר על-מנת להצטרף לשליחיו של ישוע. לפני שהצטרף לקנאים היה שמעון סוחר. הוא נבחר על-ידי פטרוס.

6. יהודה איש-קריות היה בנם היחיד של זוג יהודים עשירים מיריחו. הוא חבר ליוחנן המטביל, והוריו – הצדוקים – נישלו אותו. כאשר מצאו אותו שליחיו של ישוע, הוא חיפש עבודה באזור. ונתנאל הזמין אותו להצטרף אל שורותיהם בעיקר בשל ניסיונו בכספים. יהודה איש-קריות היה תושב יהודה היחידי מבין שנים-עשר השליחים.

ישוע בילה עם השישה במשך יום שלם, השיב לשאלותיהם ושמע את פרטי דיווחיהם. היו להם התנסויות רבות ומועילות לחלוק. כעת הם ראו עד כמה נהג המאסטר בחוכמה כאשר שלח אותם לעבוד בשקט, ובאופן אישי, לפני שהחלו במאמץ היומירני יותר של עבודתם הציבורית.

3. הקריאה למתי ולשמעון

למחרת הלכו ישוע והשישה לבקר את מתי, גובה המכס. מתי המתין להם, לאחר שסיים לעבוד על איזון ספריו והכין אותם לשם מסירת הטיפול בענייני משרדו לידי אחיו. כאשר הם התקרבו אל בית המכס, צעד אנדראס קדימה עם ישוע, אשר התבונן בעיני מתי ואמר: "בוא אחרי." והוא קם והלך אל ביתו עם ישוע ועם השליחים.

מתי סיפר לישוע על אודות הסעודה אשר ארגן לאותו ערב, או לפחות שביקש לערוך עבור משפחתו וחבריו, אם רק יסכים לכך ישוע ויאזן לשמש כאורח הכבוד. וישוע הניד בראשו לאות הן. פטרוס לקח את מתי הצידה, הסביר לו שהוא הזמין אדם בשם שמעון להצטרף לשליחים, וקיבל את הסכמתו להזמין גם אותו לסעודה.

לאחר ארוחת הצהריים בביתו של מתי, נלוו כולם אל פטרוס לביקור אצל שמעון הקנאי, שאותו מצאו סמוך לבית העסק הישן שלו, אשר נוהל כעת בידי אחיינו. כאשר הוביל פטרוס את ישוע אל שמעון, בירך המאסטר את הפטריט היוקד ואמר לו רק: "בוא אחרי."

הם שבו כולם אל ביתו של מתי, שם שוחחו ממושכות על פוליטיקה ועל דת עד לשעת ארוחת הערב. משפחת לוי עסקה מזה רב בעסקים ובגביית מכסים; משום כך, רבים מן האורחים אשר הזמין מתי למשתה היו מכונים בידי הפרושים "מוכסים וחוטאים".

באותם ימים, כאשר נערכה סעודת משתה מעין זו לכבוד אדם בעל שיעור קומה, נהגו כל המעוניינים להסתובב בחדר שבו נערכה הסעודה ולהאזין לדבריהם של האורחים המכובדים ולנאומיהם. וכך, באותו ערב נכחו במקום רוב הפרושים של כפר נחום, והם התבוננו באופן שבו נהג ישוע באירוע החברתי יוצא הדופן הזה.

וככל שהערב נמשך, כך גברה וגאתה שמחת הסועדים וכולם נהנו עד מאוד. עד כדי כך רבתה השמחה, שהפרושים אשר בקהל החלו לבקר את ישוע בלבם על השתתפותו במאורע כה עליז ונטול דאגות. מאוחר יותר באותו ערב, בשעת הנאומים, העז אחד מן הפרושים היותר מרושעים לבקר את התנהגותו של ישוע באזני פטרוס ואמר: "כיצד תעזו לטעון כי זהו צדיק, כאשר הוא אוכל ושותה עם מוכסים וחוטאים, ומעניק את נוכחותו להילולות קלות דעת שכאלה?" פטרוס לחש את דבר הביקורת הזה באוזני ישוע, בטרם זה נשא דברי ברכה של פרידה באוזני הנוכחים. בתחילת דבריו, אמר ישוע: "באתי הערב לקבל את פניהם של מתי ושל שמעון לחבורתנו, ואני מרוצה בראותי את שמחתכם ואת עליונותכם בחברה, אך עליכם לשמוח עוד יותר מכך, לפי שרבים מכם יבואו בשערי מלכות הרוח הקרבה, ושם תמצאו בשפע רב הרבה יותר את כל הטוב של מלכות שמיים. ולאלו אשר עומדים כאן אתנו ומבקרים אותי בליבם כי באתי לשמוח עם החברים שכאן, אומר אני לכם כי באתי לבשר שמחה למדוכאי החברה וחירות של רוח למשועבדי המוסר. האם מצטרך אני להזכירם כי החזקים אינם צריכים לרפא, כי אם החלולים? לא באתי לקרא את הצדיקים, כי אם את החוטאים."

ואכן, היה זה מראה מוזר בקרב היהודים בכללותם; לראות אדם צדיק מתרועע בחופשיות ובשמחה עם פשוטי העם, ואפילו עם חילוניים ורודפי תענוגות בדמות קהל של מוכסים ושל חוטאים. שמעון הקנאי ביקש לשאת נאום באסיפה הזו, בבית מתי, אך אנדראס שכנע אותו להימנע מלדבר בציבור, בידעו כי ישוע לא רצה לבלבל בין המלכות הקרבה לבין תנועת הקנאים.

באותו לילה, לנו ישוע והשליחים בביתו של מתי, ובעת שהאורחים פנו לביתם הם דיברו אך על דבר אחד ויחיד: על טובו של ישוע ועל חברותיותו.

4. הקריאה לתאומים

למחרת בבוקר, שטו כל התשעה בסירה אל כורזים, לביקור רשמי אצל שני השליחים הבאים, יעקב ויהודה, בניו התאומים של חלפי, שאותם מינו יעקב ויוחנן זבדיה. התאומים הדייגים המתווכים לישוע ולשליחיו ולכן ציפו להם על החוף. יעקב זבדיה הציג את המאסטר בפני הדייגים מכורזים, וישוע התבונן בהם, הניד בראשו ואמר, "בואו אחרי."

באותו אחר-צהריים אשר בילו יחדיו, נתן להם ישוע את מלוא ההנחיה באשר להשתתפות בפסטיבלים ובחגיגות, ואת דבריו סיים כך: "כל בני האדם אחי הם. אבי אשר בשמיים איננו מתעב כל יצור אשר הינו מבריאנו. מלכות השמים פתוחה בפני כל גבר וכל אישה. לא יוכל איש לנעול את דלת החסד בפני נשמה רעבה אשר מבקשת להיכנס בעדה. אנו נסעד עם כל מי שמבקש לשמוע על המלכות. כשם שאבינו שבשמיים, בשעה שהוא מסתכל אל הארץ, רואה את כל בני האדם דומים זה לזה. אל נא תסרבו לחלוק פת לחם עם פרוש או עם חוטא, עם צדוקי או עם מוכס, עם רומאי או יהודי, עשיר או עני, בן-חורין או עבד. דלת המלכות פתוחה לרווחה בפני כל אלו אשר מבקשים ללמוד את האמת ולמצוא את האל."

באותו ערב, במהלך ארוחה פשוטה בבית חלפי, התקבלו האחים התאומים לשורות משפחת השליחים. מאוחר יותר באותו ערב נתן ישוע לשליחיו את השיעור הראשון אשר נושאו היה המקור, הטיב והייעוד של רוחות בלתי-נקיות, אך הם לא קלטו את חשיבות הדברים אשר אמר. היה להם קל מאוד לאהוב ולהעריץ את ישוע, אך קשה מאוד להבין הרבה ממה שלימד.

לאחר לילה של מנוחה, הפליגה החבורה כולה, אשר כעת מנתה אחד-עשר איש, בסירה אל עבר טריכאה.

5. הקריאה לתומאס וליהודה

תומאס הדייג ויהודה הנווד פגשו את ישוע ואת השליחים במזח הדייגים של טריכאה, ותומאס הוביל את החבורה אל ביתו הסמוך. פיליפוס הציג כעת את תומאס כמועמדו להתקבל כשליח, ואילו נתנאל הציג את יהודה איש-קריות, בן חבל יהודה, לקבלת המינוי. ישוע הביט בתומאס ואמר: "נחסרת בך אמונה, תומאס; ואף-על-פי-כן, אקבל אותך. בוא אחרי." ליהודה איש-קריות אמר המאסטר: "יהודה, כולנו אחים בני בשר אחד, וכפי שמקבל אני אותך אלינו, אתפלל כי תמיד תשמור אמונים לאחייך הגליליים. בוא אחרי."

לאחר שסעדו את לבם, לקח ישוע את השנים-עשר לזמן-מה על-מנת להתפלל עמם ולהנחות אותם באשר לטיבה ולאופן פעולתה של רוח הקודש. אך, שוב, הם התקשו להבין את מלוא משמעותן של האמיתות הנפלאות אשר הוא התאמץ ללמדם. אחד מהם הבין נקודה מסוימת והאחר הבין נקודה אחרת, אך איש מהם לא הצליח לתפוש את כל אשר לימד. ותמיד הם שגו בכך שניסו להתאים את בשורתו החדשה של ישוע לאמונות הישנות שלהם. הם לא הצליחו לתפוש כי ישוע בא על-מנת להכריז על בשורת גאולה חדשה, ולבסס דרך חדשה למציאת האל; הם לא הבחינו בכך שהוא היווה התגלות חדשה של האב שבשמים.

למחרת הניח ישוע את השנים-עשר לנפשם; הוא חפץ בכך שיתוודעו זה אל זה ושייוותרו לבדם על-מנת לשוחח על כל מה שלימד אותם. המאסטר שב לקראת ארוחת הערב, ובשעות שלאחריה שוחח עמם על אודות סעד השרפים. כמה מן השליחים הבינו את אשר לימד. הם נחו בלילה ולמחרת הפליגו בסירה אל כפר נחום.

זבדיה ושלומית עזבו את ביתם והלכו לחיות עם בנם דוד, והם מסרו את ביתם המרווח לידי ישוע ושנים-עשר שליחיו. כאן בילה ישוע שבת שקטה עם השליחים אשר בחר; הוא שרטט בקפידה את התכניות להכרזה על המלכות, הסביר באופן מלא את החשיבות של הימנעות מהיתקלות עם השלטונות האזרחיים, ואמר: "אם יהיה נחוץ לגעור בשלטון האזרחי, השאירו את המלאכה הזו בידי. הקפידו להימנע מלגנות את הקיסר או את מי ממשרתיו." באותו ערב לקח יהודה איש-קריות את ישוע הצידה ושאל מדוע לא נעשה דבר על-מנת לשחרר את יוחנן מכלאו. ויהודה לא היה שבע רצון לגמרי מגישתו של ישוע.

6. שבוע ההכשרה האינטנסיבית

השבוע שלאחר מכן הוקדש לתוכנית הכשרה אינטנסיבית. בכל יום הופקד כל אחד מששת השליחים החדשים בידי של השליח אשר הציע את מועמדתו, והם עברו ביסודיות על כל מה שהם למדו והתנסו בו כהכנה לעבודת המלכות. השליחים הוותיקים עברו בקפידה על כל מה שלימד אותם ישוע, עד לאותה עת, לטובת השליחים החדשים. בערבים, הם התאספו בגן של זבדיה וקיבלו הנחיה מישוע.

בזמן הזה החליט ישוע על יום מנוחה אמצע-שבועי, יום של מנוחה והתרגעות. והם המשיכו ושמרו על תוכנית המנוחה בת היום האחד בכל שבוע כל זמן שהוא חי בגוף. ככלל, הם נמנעו מפעילותיהם השגרתיות בימי רביעי. ביום המנוחה השבועי הזה היה ישוע על-פי-רוב עוזב אותם, ואומר: "ילדיי, לכו ושחקו לכם למשך יום אחד. נוחו ממלאכת המלכות הקשה ונפשו. חזרו למלאכתם הקודמת, או חפשו אפיקי התרעננות ופנאי חדשים." ואף כי בשלב הזה בחייו הארציים של ישוע, הוא לא נזקק ליום המנוחה הזה, הוא שמר על התוכנית הזו משום שידע כי היא תיטיב עם עמיתיו האנושיים. ישוע היה המורה – המאסטר; עמיתיו היו תלמידיו – חסידיו.

ישוע ניסה להבהיר לשליחיו את ההבדל שבין מה שלימד וחי בקרבם לבין התורות אשר עשויות לצוץ בעתיד על אודותיו. וכך אמר ישוע: "ראוי כי רוב המסר שלכם יסוב על מלכותי ועל הבשורה הקשורה אליה. אל נא תסטו הצידה, אל תעסקו בי ובמה שלימדתי. הטיפו לבשורת המלכות והציגו את ההתגלות שלי את האב אשר בשמיים, אך אל תלכו לאיבוד בטוויית אגדות ובבנייתן של כת העוסקת ב־אמונות ומלמדת את מה שלימדתי ואת מה שהאמנתי בו." אך, שוב, הם לא הבינו מדוע הוא דיבר אליהם כך, ואיש מהם לא העז לשאול מדוע הוא הנחה אותם לעשות כן.

במה שלימד בשלבים המוקדמים הללו, ביקש ישוע להימנע ככל שניתן ממחלוקות עם שליחיו, אלא כאשר העניין נגע למושג שגוי על אודות אביו שבשמים. בכל מקרה מעין זה הוא לא היסס לתקן את האמונות השגויות. אך ורק מניע אחד שלט בתקופת חייו של ישוע שלאחר-ההטבלה, והוא התגלות טובה ואמיתית יותר של אביו מפרדיס; הוא היה החלוץ אשר פרץ דרך חדשה וטובה יותר לאל, היא נתיב האמונה והאהבה. ותמיד הוא האץ בשליחיו: "לכו לכם וחפשו את החוטאים; מיצאו את המדוכאים ונחמו את החרדים."

ישוע הבין את המצב לאשורו; עמדה לרשותו עוצמה אינסופית, שאותה יכול היה לנצל לשם קידום משימתו, אך הוא הסתפק באמצעים ובבני-אדם אשר רוב האנשים האחרים היו מוצאים כבלתי-מספקים וכבלתי-משמעותיים. הוא עסק במשימה של אפשרויות עצומות ודרמטיות, אך התעקש לקדם את ענייני אביו באופן שקט ובלתי-דרמטי ביותר; הוא הקפיד מאוד להימנע מכל מפגן עצמה. וכעת, או לפחות למשך חודשים מספר, תכנן לעבוד בשקט עם שנים-עשר שליחיו מסביב לאגם הכנרת.

7. אכזבה נוספת

ישוע התכוון למסע מיסיונרי שקט בן חמישה חודשים של עבודה אישית. הוא לא סיפר לשליחים מה יהא משכו של המסע; הם עבדו משבוע לשבוע. ומוקדם ביום הראשון של השבוע, ממש בעת שהוא עמד להכריז זאת באוזני שנים-עשר השליחים שלו, באו שמעון פטרוס, יעקב זבדיה ויהודה איש-קריות לשוחח עמו בפרטיות. פטרוס לקח את ישוע הצדה והעז ושאל: "מאסטר, באנו בשם עמיתינו לשאול האם בשלה העת להיכנס אל המלכות. האם אתה מתכוון להכריז על המלכות בכפר נחום, או שמא נמשיך לירושלים? ומתי נדע, כל אחד ואחד מאתנו, מהם התפקידים אשר נמלא בכינונה של המלכות?" ופטרוס היה ממשיך ושואל שאלות נוספות, אלמלא הרים ישוע את ידו להתרות בו ועצר אותו. ובעת שישוע סימן ליתר השליחים, אשר עמדו בסמוך, להתקרב, הוא אמר: "ילדיי הקטנים, כמה זמן עוד תנסו אותי? האם לא הסברתי לכם בבירור כי מלכותי אינה מן העולם הזה? כמה פעמים סיפרתי לכם שלא באתי לשבת על כס המלך דוד, וכעת כיצד קורה הדבר שאתם מבקשים לדעת מה יהא תפקידכם במלכות האב? האם אינכם מבינים שזימנתי אתכם כשגרירים של מלכות רוחנית? האם אינכם מבינים כי בקרוב, בקרוב מאוד, הנכם עתידים לייצג אותי בעולם ולהטיף למלכות, ממש כשם שאני מייצג כעת את אבי שבשמיים? האם אפשר הדבר שבחרתי אתכם ולימדתי אתכם להיות מבשרי המלכות, ועדיין אתם אינכם מבינים את טיבה ואת משמעותה של המלכות הקרבה, מלכות שבה האלוהות תשכון ביד רמה בלבבות בני האדם? ידידיי, הסכיתו שוב ושמעוני. סלקו מדעתכם את הרעיון כי מלכותי הינה שלטון של כוח או מלכות של פאר. ואף כי אכן יינתן בידי בקרוב השלטון על השמיים ועל כל הארץ, אין האב רוצה כי נשתמש במתת אלוה ז' כדי לפאר את עצמנו היום. ואף כי בעידן אחר, אכן תשבו עמדי בעוצמה ובפאר, כעת הננו נדרשים לעשות את רצון האב, לציית לו בהכנעה ולעשות את רצונו על-פני האדמה."

שוב הוכו עמיתיו של ישוע בהלם ובתדהמה. ישוע שלח אותם בזוגות להתפלל, וביקש כי יחזרו בשעת הצהריים. בבוקר הקריטי הזה ביקש כל אחד מהם למצוא את האל, וכל אחד מהם ניסה לשמח ולחזק את רעהו, והם שבו אל ישוע כפי שביקש מהם.

ישוע שב וסיפר כעת את סיפור בואו של יוחנן, והוסיף על ההטבלה בירדן, על סעודת החתונה בכנא, על השישה אשר נבחרו רק לאחרונה, ועל העובדה שאחיו שלו הוצאו מן הקבוצה; והוא הזהיר אותם כי גם אויב המלכות יבקש להרחיקם. לאחר שיחה קצרה אך כנה זו, נעמדו כל השליחים על רגליהם, ובהנהגת פטרוס הכריזו על מסירות בלתי-מסויגת למאסטר שלהם ועל נאמנות בלתי-מעוררת למלכות, וכפי שאמר זאת תומאס, "למלכות הממשמשת הזו, בלא תלות במהותה, ואף אם אינני מבין אותה לגמרי." הם כולם באמת האמינו בישוע, אף-על-פי שלא הבינו לגמרי את אשר שלימד.

וכעת שאל אותם ישוע כמה כסף נמצא ברשותם; הוא אף שאל כיצד התכוונו לתמוך במשפחותיהם. כאשר התברר כי הכסף שברשותם עשוי להספיק אך בקושי לכלכל את עצמם במשך שבועיים, הוא אמר: "אין זהו רצון אבי שנתחיל את מלאכתנו כך. נישאר כאן במשך שבועיים ימים לחוף הים ונדוג דגים, או שנעבוד בכל אשר נמצא; ולעת עתה, אתם תסדרו את עצמכם תחת הוראתו של אנדראס, ראשון השליחים הנבחרים, ותדאגו לספק לעצמכם את כל אשר תזדקקו לו בעבודתכם העתידית. גם כעת, בשלב האישי של עבודה הסעד, וגם לאחר מכן, כאשר אסמיק אתכם להטיף את הבשורה וללמד חסידים." וכולם שמחו למשמע המילים האלה; היה זה הרמז הברור הראשון לכך שישוע תכנן להתחיל, בשלב מאוחר יותר, בעבודה ציבורית אגרסיבית ויומרנית יותר.

מכיוון שרוב השליחים החליטו להקדיש את עצמם לדיג, הם בילו את שארית היום בהשלמת הארגון ובהכנת הסירות והרשתות אשר תידרשנה לשם היציאה לדיג למחרת היום; מרביתם היו דייגים, ואפילו ישוע היה מלח ודייג מנוסה. רבות מן הסירות שבהן נעשה שימוש במספר השנים הבאות נבנו בידי ישוע עצמו. והן היו סירות טובות ומהימנות.

ישוע הנחה אותם להקדיש את עצמם לדיג במשך שבועיים, והוסיף, "ואחר זאת תהיו לדייגים של בני אדם." הם דגו בשלוש קבוצות, כאשר מדי לילה ישוע הצטרף לקבוצה אחרת. ועד כמה כולם נהנו מישוע! הוא היה דייג טוב, בן לוויה עליז וחבר מעורר השראה; ככל שהם עבדו עמו יותר, כך אהבו אותו יותר. יום אחד אמר מתי: "ככל שאתה מרבה להבין אנשים מסוימים, כך אתה מעריכם פחות. אבל האדם הזה, אפילו ככל שאני מבינו פחות, אני אוהבו יותר."

במשך יותר מחמישה חודשים, ואפילו עד לתום השנה הזו, שנת 26 לספירה, נמשכה התוכנית הזו של דיג במשך שבועיים, ולאחריהם שבועיים של עבודה אישית עבור המלכות. התכנית הזו נמשכה עד אשר תמו הרדיפות אשר נרדפו, בפקודה מיוחדת, תלמידיו של יוחנן לאחר מאסרו.

8. תחילת עבודתם של השנים-עשר

לאחר שמכרו את הדגה של תקופת הדיג בת השבועיים, חילק יהודה איש-קריות – אשר מונה כגזבר של השנים-עשר – את הכנסות השליחים לשישה חלקים שווים. זאת מכיוון שהכספים אשר יועדו לפרנסת המשפחות כבר הושגו. ואז, לקראת אמצע חודש אוגוסט, בשנת 26 לספירה, הם יצאו בזוגות לעסוק במשימות אשר הטיל עליהם אנדראס. במהלך השבועיים הראשונים נלווה ישוע לאנדראס ולפטרוס, בשבועיים הבאים ליעקב וליוחנן, וכך הלאה גם לזוגות הבאים האחרים, בסדר שאותו הם בחרו. באופן הזה התאפשר לישוע להתלוות לפחות פעם אחת אל כל אחד מן הזוגות, בטרם כינס אותם לתחילת עבודתם הציבורית.

ישוע לימד אותם להטיף למחילה על חטאים בדרך של אמונה באל, ללא כפרה או קורבן, וכן כי האב שבשמיים אוהב את כל ילדיו באותה אהבת נצח. הוא התריע בשליחים לבל ידברו על:

1. עבודתו ומאסרו של יוחנן המטביל.

2. הקול במהלך ההטבלה. אמר ישוע: "רק אלה אשר שמעו את הקול רשאים לדבר בו. דברו אך על מה ששמעתם ממני; אל תדברו על שמועות."

3. הפיכת המים ליינ בכנא. ישוע הזהיר אותם בחומרה ואמר: "אל תספרו לאיש על המים והיין."

הייתה זו תקופה נהדרת עבורם. חמישה או שישה החודשים הללו, שבמהלכם עבדו כדייגים מדי שבועיים לסירוגין, וכך הרוויחו די כסף על-מנת לכלכל עצמם בשדות במשך השבועיים הבאים שבמהלכם שימשו כמיסיונרים עבור המלכות.

פשוטי העם התפעמו מן הלימוד ומן הסעד של ישוע ושל שליחיו. זה מכבר לימדו הרבנים את היהודים כי הבורים ועמי הארצות לא יוכלו להיות אדוקים או צדיקים. והנה, שליחיו של ישוע היו אדוקים וגם צדיקים; ועדיין, הם היו בורים ועמי ארצות ביחס למה שלימדו הרבנים ובאשר לחוכמת העולם.

ישוע הסביר לשליחיו בפשטות את ההבדל שבין הכפרה באמצעות מה שכונה "מעשים טובים", שאליה הטיפו היהודים, לבין השינוי אשר חל בדעת האדם עקב אמונה – של הלידה מחדש – אשר קבע הוא כמחיר הכניסה אל המלכות. הוא לימד את שליחיו כי אמונה הינה דרישת הכניסה היחידה אל מלכות האב. יוחנן לימד אותם, "שובו – נוסו מן הקצף הקרב לבוא." ישוע לימד, "אמונה היא שער הכניסה הפתוח אל אהבת האל השלמה, הנצחית בהווה." ישוע לא דיבר כנביא, אחד אשר מכריז על מילות האל. נדמה שהוא מתייחס לעצמו כאל בעל סמכות. ישוע ביקש להסיט את דעתם מן הנסים והנפלאות אל מציאתה של התנסות אמיתית ואישית בסיפוק ובביטחון מעם רוח האל השוכנת – רוח של אהבה ושל גאולת חסד.

במוקדם למדו התלמידים כי המאסטר רוחש כבוד עמוק ואהדה גדולה לכל אדם אשר פגש, והם התרשמו עמוקות מן היחס הזהה, האחיד, אשר העניק לכל סוגי הגברים, הנשים והילדים. הוא היה מפסיק דרשה מעמיקה במהלכה, על-מנת לצאת אל הדרך ולומר מילות נחמה לאישה עוברת אורח, אשר על גופה ונשמתה הכביד עול כבד. הוא היה מפסיק פגישה רצינית עם שליחיו על-מנת להתרועע עם ילד אשר נכנס למרחב שלהם. נדמה כי עבור ישוע שום דבר אינו חשוב יותר מאשר אותו יחיד אשר נקלע כדרך מקרה אל נוכחותו המידית. הוא היה מאסטר ומורה, אך היה יותר מכך – הוא היה גם חבר ושכן, רַע אוהד.

ואף כי הלימוד אשר לימד ישוע בפומבי כלל בעיקר משלים ודרשות קצרות, את שליחיו הוא לימד על-פי-רוב באמצעות שאלות ותשובות. במהלך הדרשות אשר נשא בציבור, בשלב מאוחר יותר, הוא תמיד עצר על-מנת לענות על שאלות כנות.

בתחילה, הוכו השליחים בתדהמה למראה היחס אשר הפגין ישוע כלפי נשים, אך במהרה הם התרגלו לכך; הוא הבהיר להם מפורשות כי לנשים מוענקות במלכות זכויות שוות לאלה של הגברים.

9. חמישה חודשי מבחן

תקופה זו של דיג ושל עבודה אישית לסירוגין, אשר הייתה במידה מסוימת חד-גונית, היוותה עבור שנים-עשר השליחים מבחן קשה ביותר, אשר הם עמדו בו בהצלחה. בתוך כל ההתמרמרות, הספקות, וחוסר שביעות הרצון אשר חוו מעת לעת, הם שמרו על שבועת האמונים אשר נשבעו למאסטר. היה זה הקשר האישי שלהם עם ישוע במשך חודשי המבחן הללו אשר חיבב אותו עליהם עד מאוד, במידה כזו שכולם (פרט ליהודה איש-קריית) נותרו נאמנים ומחויבים כלפיו, אפילו בשעות החשיכה של המשפט ושל הצליבה. אנשים אמיתיים פשוט לא היו מסוגלים לנטוש מורה נערץ אשר חי בסמוך כל-כך אליהם, ואשר היה מסור כל-כך אליהם, כפי שישוע היה. במהלך שעות האפלה של מות המאסטר, מה ששלט בלבבות השליחים הללו היה רגש אנושי אחד יוצא-דופן אשר הסיט הצידה את כל ההיגיון, השיפוטיות והלוגיקה – הרגש העילאי של חברות נאמנה. חמשת חודשי העבודה הללו לצד ישוע גרמו לכל אחד ואחד מן השליחים הללו להחשיב את ישוע כחבר הטוב ביותר שלו בעולם כולו. והרגש האנושי הזה, ולא תורתו הנשגבת או נפלאות מעשיו, היה אשר החזיק אותם יחדיו עד לאחר שקם מן המתים וחודשה הפצת מסר בשורת המלכות.

החודשים הללו של עבודה שקטה, היוו מבחן כביר לא רק עבור השליחים, אשר שרדו אותם, אלא שתקופה זו, של היעדר פעילות ציבורית, היוותה גם מבחן כביר עבור בני משפחתו של ישוע. עד לעת שבה ישוע היה מוכן להתחיל בעבודתו הציבורית, כל משפחתו (למעט רות) למעשה נטשה אותו. מאוחר יותר, הם ניסו ליצור עמו קשר אך ורק פעמים ספורות, וגם אז רק על-מנת לשכנע אותו לחזור איתם הביתה מכיוון שהאמינו כמעט לחלוטין שהוא פשוט יצא מדעתו. הם פשוט לא הצליחו לתפוש את הפילוסופיה שלו, ואף לא להבין את תורתו; כל אלו היו יותר מדי עבור אלו אשר היו בשר מבשרו.

השליחים המשיכו במלאכתם האישית בכפר נחום, בבית צידה-יוליאס, בכורזים, בג'רש, בסוסיטא, במגדל, בכנא, ביוֹדֶפֶת, בְרֶמָה, בצפת, בגוש חֶלֶב, בגדר ובאבילה. ובנוסף לערים הללו, הם פעלו בכפרים רבים אחרים וכן בשטחים הפתוחים. עד לסיומה של התקופה הזו הכינו שנים-עשר השליחים תוכניות מספקות למדי לשם תמיכה במשפחותיהם. ואף כי רוב השליחים היו נשואים, ולאחדים מהם היו כמה ילדים, הם התארגנו על-מנת לתמוך בבני משפחותיהם באופן כזה שנדרשה עבורם אך תמיכה מועטה מקופת השליחות, ולהם התאפשר להקדיש את כל מעייניהם לעבודת המאסטר, מבלי לדאוג לרווחה הכלכלית של בני משפחותיהם.

10. הארגון של השנים-עשר

בשלב מוקדם, ארגנו השליחים את עצמם באופן הבא:

1. אנדראס, ראשון השליחים הנבחרים, מונה ליושב הראש ולמנהל הכללי של השנים-עשר.
 2. פטרוס, יעקב ויוחנן מונו לבני לווייתו האישיים של ישוע. עליהם הוטל לשרתו יומם ולילה, לדאוג לצרכיו הפיזיים והאחרים, ולהתלוות אליו בתפילות הלילה שבהן התייחד במסתוריות עם האב שבשמיים.
 3. פיליפוס מונה לכלכל החבורה. חובתו הייתה לספק את המזון ולדאוג להאכיל את האורחים, ואפילו להמוני המאזינים, אשר נקבצו מפעם לפעם, היה דבר-מה לאכול.
 4. נתנאל הופקד על צורכי משפחות השנים-עשר. הוא קיבל דוחות סדורים באשר לצרכיה של כל משפחה, וביקש מיהודה, הגזבר, את הכספים המיועדים, אשר אותם שלח מדי שבוע לאלו אשר נזקקו להם.
 5. מתי הופקד על הפיננסים של סגל השליחים. חובתו הייתה לאזן את התקציב ולמלא את הקופה. אם לא הגיעו הכספים לקופה, ואם התרומות לא הספיקו על-מנת לכלכל את בני החבורה, מתי הוסמך להנחות אותם לחזור ולדווג למשך זמן-מה. אך הוא מעולם לא נדרש לעשות כן, לאחר שהחלו בעבודתם הציבורית; ברשות הגזבר תמיד היו הכספים אשר נדרשו לממן את פעילויותיהם.
 6. תומאס ניהל את תכניות המסע. הוא הופקד על ארגון מקומות לינה, ובאופן כללי על בחירת המקומות שבהם ילמדו ויטיפו, כך שתוכנית המסע תהא יעילה וחלקה.
 7. יעקב ויהודה, בניו התאומים של חלפי, הופקדו על ניהול ההמונים. עליהם הוטלה המשימה לגייס סגנים ועוזרים במספר הנדרש, על-מנת לאפשר להם לקיים את הסדר בקרב ציבור המאזינים במהלך הדרשות.
 8. שמעון הקנאי הופקד על המנוחה והנופש. הוא ניהל את תוכניות יום רביעי, ואף ביקש לאפשר כמה שעות מנוחה והירגעות מידי יום.
 9. יהודה איש-קריות מונה לגזבר. הוא נשא את צרור הכסף. הוא שילם את כלל ההוצאות וניהל את הספרים. הוא ערך עבור מתי הערכות תקציביות משבוע לשבוע, ואף דיווח באופן שבועי לאנדראס. יהודה שילם כספים בהתאם לאישורו של אנדראס.
- וכך פעלו השנים-עשר מתחילת דרכם כארגון, ועד לזמן שבו נדרש ארגון מחדש בשל עריקת יהודה, הבוגד. כך בפשטות המשיכו המאסטר ושנים-עשר שליחיו-תלמידיו, עד ליום ראשון, ה-12 בינואר לשנת 27 לספירה, כאשר זימן אותם יחדיו והסמיך אותם באופן רשמי כשגרירי המלכות וכמטיפים לבשורותיה המשמחות. ומעט לאחר מכן הם התכוננו לצאת לירושלים וליהודה, למסע ההטפה הפומבי הראשון שלהם.